

[Jens Foged.]

de første 3.000 kr. netto, og også andre former burde eventuelt overvejes.

Jeg har med interesse lagt mærke til, at hr. Grünbaum gang på gang har udtalt offentligt, at vi bør finde nye opsparingsformer, og jeg håber derfor, at man fra socialdemokratiets side vil være med til at kigge på nye regler.

Vi kunne fra venstres side godt nævne den tanke eventuelt at få kapitalbindingskontoformen genoptaget. Den udløber nu og vil derfor kunne indføres for et åremål igen. Den havde succes, mens vi havde den. Det var virkelig en opsparring, som havde interesse for hele landets økonomi.

Det udskrivningslovsforslag, som vi hvert år vedtager, har jo nær tilknytning til ligningsloven, og der er måske grund til at overveje ændringer i ligningsloven. Jeg skal her nævne, at vi overvejer at ændre selskabsbeskatningen, for det er givet, at selskabsbeskatning og afskrivningsregler er betydende faktorer for opretholdelse af fuld beskæftigelse. Det er derfor nødvendigt i tide at justere disse skattelove.

Jeg bemærkede, at hr. Grünbaum i sit indlæg harcelerede over, at det offentlige nu tager så godt som hele stigningen i indkomsterne. Mon ikke man i den forbindelse, ligesom hr. Poul Schlüter gjorde det, skulle spørge, hvilke udgiftsforslag socialdemokratiet er kommet med, og hvilke indtægtsforslag det er kommet med? Hvis de to ting holdes sammen, finder jeg ligesom hr. Poul Schlüter, at de ord, som hr. Grünbaum her udtaler, ikke står i relation til den virkelige verden. Hr. Grünbaum kan ikke komme med udtalelser om, at hele stigningen tages af det offentlige, når socialdemokratiet gennem sit arbejde i folketinget nu i årevis har forøget udgifterne i forhold til det, regeringen har foreslået, og formindsket indtægterne. De to ting har ingen relation til hinanden.

Den direkte skatteudskrivning på de 55 pct. anser vi naturligvis for at være for høj. Den ændrede udskrivningsprocent er udtryk for, at den stramme økonomiske politik fastholdes. Det er vigtigt, at dette står fast, og at der er bred politisk tilslutning hertil også nu, når valget nærmer sig. Vi vil altså ikke komme ud for letsindige skattelettelsesløfter i valgkampen. Grundlaget for at lette

på skatten på indkomst — det vil sige på trækprocenten — må derfor være dækning via forbrugsbeskatningen. Meget kunne tale for en sådan aflastning af trækprocenten for kildeskatten; med de nuværende skattesystemer har vi tilmed muligheden for at lade ændringerne i kildeskat og forbrugsbeskatning ske samtidigt og dermed sikre, at der virkelig bliver tale om en omlægning.

Regeringen har vel, og venstre har været medvirkende til det, været tilbageholdende med videre omlægningsønsker, mens kildeskatten blev indkørt. Den har i sig selv voldt kvaler nok. Men vi må nu være nået dertil, at vi for alvor kan tage problemet op om skattens virkning på folks lyst til at arbejde og gøre en indsats.

Nødvendigheden af en stram finanspolitik understreges yderligere af, at vi fortsat har et meget stort underskud på betalingsbalancen; for første halvår i år kunne der spores en vis bedring i tallene, og denne bedring ville have været noget mere fremtrædende, hvis den ugunstige udvikling i forholdet mellem priserne på vor eksport og vor import ikke havde trukket godt en halv milliard kroner i den forkerte retning.

Det løbende underskud er imidlertid stadig af en størrelse, der kræver varsomhed. På den anden side er der nok her i debatten en tendens til at hæfte sig så stærkt ved betalingsbalanceproblemet, at man næsten overser de andre vigtige faktorer i økonomien: at produktionen er steget igennem de seneste år, at reallønnen er steget med en snes procent på kun 3 år, og at vi har fået råd til at gøre en række offentlige goder bedre og dog fået plads til en reel stigning i det private forbrug på omkring 12 pct. fra 1967 til 1970. Vi har fået det bedre, men vi har taget velstanden til indtægt i et lidt hurtigere tempo, end vi har produceret den, og det skal ikke få os til at tro, at der er nogen let eller nogen smertefri måde at rette betalingsbalancen op på. Det kræver bl. a., at vi især udbygger produktionen på de områder, hvor forbrugere i udlandet vil købe danske produkter, og de områder, hvor danske produkter kan afløse import. Det er imidlertid samtidig de områder, der mærker konkurrencen udefra, og som derfor har følt de stadige omkostningsstigninger hårdest, fordi de ikke har mulighed for at overvælte dem på priserne, uanset om de er